

stemme for Loven; jeg siger ikke, at den er baaferet paa Uretfærdighed eller Ubillighed, men jeg siger, at efter min Betragtning af Sagen kan jeg ikke ansee den for at være grundet paa Billighed og Retfærdighed, og da nu tillige de Hovedprinciper, som her ere fastsatte, ere saa afvigende fra den hidtil fulgte Retspraxis, at jeg ikke har kjendt noget lignende tidligere, følger ogsaa deraf, at jeg ikke kan stemme for, men maa stemme mod Loven i dens Heelhed.

Justitsministeren: Jeg beklager ikke ganske rigtigt at have opfattet det Spørgsmaal, som den ærebe sidste Taler rettede til mig, og at det undgik mig, hvorpaa det egentlig kom an; jeg hørte tale om Børn under 15 Aar, der hensættes i Cellefængsel?

Müller: Min Henvendelse til den ærebe Justitsminister gik ud paa, at efter de Principer, der ere udtalte i Motiverne til det følgende Lovudkast, er Reglen den, at alle Individer, der ere under 25 Aar, skulle kunne hensættes i Cellefængsel; men nu seer man af de statistiske Oplysninger, at der derimellem er 4 Individer under 15 Aar, og det er derfor mit Spørgsmaal til den ærebe Justitsminister, om han vil ansee det for hensigtsvarende at hensesætte saadanne Børn under 15 Aar i eensomt Fængsel.

Justitsministeren: Forsaavidt der efter den gjældende Lovgivning kunde være Spørgsmaal om at anvende eensomt Fængsel i det her omhandlede Tilfælde, vilde jeg naturligvis ubetinget erklære, at Saadant ikke kunde finde Sted.

S. M. Petersen: Jeg er i det samme Tilfælde som den ærebe sidste Taler, at jeg nemlig ikke seer mig istand til at stemme for det foreliggende Lovudkast, og jeg kan det ikke, fordi det efter min bedste Overbeviisning og mit bedste Skjøn gjør Uret mod de Forbrydere, som allerede have begyndt at affone deres Straf, og paa hvilke Loven mod deres Villie umuligt kan faae Anvendelse. Jeg skal søge med et Par Ord at begrunde denne min Mening. Naar et Menneske fatter den uhykkelige

Beslutning at gaae hen og begaae en Forbrydelse, saa kan man vel i Almindelighed antage, at han gjør det i det Haab, at Ingen skal faae det at vide; og at han saaledes undgaaer den lovbestedte Straf; men det staaer for mig, som om der bag ved maa ligge den Tanke, at Noget kunde faae det at vide, og da tillige Tanken om den Straf, som vilde ramme ham efter den hidtil gjældende Lovgivning og Praxis; bliver nu vedkommende: Forbryder mistænkt, anholdt og Sagen undersøgt, saa bliver han jo, som bekendt, efterat Sagens Omstændigheder ere undersøgte, dømt af Domstolene efter de paa den Tid gjældende Love; efterat han nu har faaet sin Dom, har modtaget den, begyndt at affone sin Forbrydelse ved den ham idømte Straf, og saa Lovgivningen vedtager en Lov med tilbagevirkende Kraft og saaledes forandrer den Dom, der engang er fældet over ham, mod hans Villie, saa finder jeg, som sagt, for mit Vedkommende, at det er Uret, og det er Grunden til, at jeg ikke kan stemme for det foreliggende Lovudkast. Det er her blevet sagt, at Forbedringshuset i det Væsentlige ikke var nogen Straffeanstalt, men at det var en Indretning for at forbedre Forbryderne; jeg maa dog for mit Vedkommende antage, at Hovedsagen er Straffen, og at Forbedringen maa være det langt Underordnede. Denne Betragtning er væsentligt fremsført for at begrunde Villigheden af det forelagte Lovudkast, nemlig derved, at man har sagt, at det er erkjendt, at Forbedringen kan foregaae hurtigere i Enkeltcelle, end ved at leve i fælles Arbejdstue med Andre; men jeg vil tillade mig at spørge de ærebe Herrer, hvorledes Staten selv betragter denne Forbedring, og hvad den venter sig deraf. Hvorledes behandler man disse Mennesker, efterat de have udstaaet deres Straf? Forskyder man dem ikke fra Alt, hvad der kaldes borgerlige Rettigheder og fra Tilliden fra det Offentliges Side? Hvad siger Valgloven, hvad siger Næringsloven? Ja, endogsaa ifjor, da vi havde Loven om Børnepligten for, yttrede man, at man ikke engang kunde bruge dem til Soldater; kort sagt, man skyder dem bort med begge Hænder, og dog hedder det, at man i meget kort Tid har forbedret dem i disse Cellefængsler. Desværre